

Jana Putrle *Ljudje*

ne vem kako obstajajo drugi
v kakšnih barvah
morda smo enako očrtani
skice s svinčnikom
lahko da je mehek kot žamet
starec na drugi strani ceste
ali gladek kot svila
vsekakor mu sončni žarki
drugače odzvanjajo v glavi
morda prasketajo

plešem se
nekateri se govorijo
malo malo manjka da bi
verjela
ko se nasmehnemo istim stvarim

živimo ritem
vrtimo se okrog svoje osi —
figure na pojoči skrinjici
ne razumemo
da nas rože v loncih in smisel za nogavice
ne zbližujejo

prej tiste male sence
iskanja okrog oči
zasnežena daljava med nami
tišina
neimenljivo

Midva

kot bi hotela nekaj reči pa
ne vem
kaj je noter in kaj zunaj
meja je črta obzorja
in ti si fantastično nebo
izkapljano v travo
ki z drobno nežno svetlozeleno
žgečka moje podplate

tvoj obraz tako tuj
morda bi ga v nekaj stoletjih lahko prehodila
s tabo je vsak premik napor
in vsaka beseda zadušena
še dobro da imava to modrozeleno in temo
željo po ljubljenju

Morje

V glavi mi raste otok,
 sivo se lepim s čermi.
 Moj otrok.
 Obraščen z okamenelimi školjkami,
 trebuh zalivajo mirni tokovi globin.
 Nebo se je povесilo name –
 usločeno podrsavajoč para oblake ob moje čeri.
 Nemirno se vlačim od ene obale k drugi.
 Otok – moj otrok.
 Zibam ga kot ogromno ladjo – letalonosilko,
 nanj bom spuščala modrino z neba,
 ki otožno leži v meni kot neznansko breme.
 Ko zmodrim otok,
 bom postala rjava,
 rjava zemlja,
 rjav kamen,
 rjava trava,
 rja.

Nevihla

Nekaj je zunaj.
Nebo je zaprto s pokrovom
na robu čisto malo zlatim.

Upira se v bilke debel,
kraste listja pokljajo po pločnikih,
zemlja se dviguje, srka skozi razpoke.

Drobna ročna granata ptiča s težavo vzleti:
zrak je katranasto gost,
mušice zadevajo ob njegove oči.

Ceste in reke so se oprijele polj –
rdeče utripajo skrčeni prsti.
Zemlja se sprijema, vlažna krogla

zbite gline, mehka, trda in težka.
Granata ptiča švisne tik pod pokrovom
zasveti se, zablešči, počí.

Čez dolg, dolg kratek čas
tišina kot hlebec naraste v šumenje.
Dež.

Proti nebu

Izkričala bom v nebo vso to nežnost,
 da se bodo zvezde usule name in me slekle.
 Gola bom ležala na ostrini trave,
 trdno pritrjena na zemljo svoje teže ne bom
 popustila;
 nobena tišino izvablajoča ostra črta krila me ne bo
 premamila,
 noben žar rjuh nad mano me ne bo izsrkal —
 nebo bo le voda, ko bo v kapljah žgalo po meni.
 Prebodena s konicami travnih listov
 bom del mravljišča ali potoka

zjutraj bom pustila, da iz mene popijejo roso

Ostrine

Lačna konkretnosti.
 Vse, kar leži v trebuhu,
 kar se smeji rumeno,
 kar umira med travnimi listi,
 vse nemogoče, daljno, nerazumljivo,
 neznano
 hrepenim po rezu v kožo.

Resničnost mi je dosegljiva le še v bolečem.
 Naj se ranim?
 Naj skočim s stolpnice naravnost v nebo?
 Razdrobljena, nepopolna,
 s parom oči v vsakem kosu mesa.
 Kako bi živela brez rdeče niti okoli vratu?
 Mirno?

Pesem so kričeče ostrine razbitih vprašanj.